

РЕШЕНИЕ

№ 6477

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8301** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Г. Д. Н., с ЕГН [ЕГН], собственик на [фирма], чрез представител по пълномощие адв. Х. Л., със съдебен адрес [населено място], ж.к. Д. -2 [жилищен адрес] срещу решение № ПИ-269/04.08.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което жалба срещу Разпореждане изх. № С200022-137-0006111/09.07.2020 г. на главен публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С., е оставена без уважение.

В жалбата са изложени са доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспореното решение и разпореждане. Релевира се, че в издадените актове не е отчетена разликата в субекта – осигурител. Счита се, че е налице погасяване на публичните задължения на жалбоподателя поради изтичане на погасителна давност на основание на чл. 171, ал. 1 ДОПК. В тази връзка се възразява, че са извършени действия по изпълнението, които са довели до спиране на погасителната давност, като се сочи че липсват доказателства, какви изпълнителни действия са предприети, за да се счита, че давността е прекъсната и кога. Искането до съда е да се отмени решение № ПИ-269/04.08.2020 г. и да се прекрати изпълнително дело № 22150045544/2015 г. Претендират се направените разноски в настоящото производство.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-С. чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Навежда довод, че задълженията са за здравни и осигурителни вноски, които жалбоподателят е

декларирал като самоосигуряващ се в различните дружества след прекратяване на периода на едноличния търговец. Прилага справка на задълженията на физическото лице. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение по представен списък.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу Г. Д. Н. е образувано изпълнително дело № 22150045544/2015 г. по описа на ТД на НАП – С. по повод публични задължения, съставляващи задължения за ЗО, ДОО, ДЗПО, такса по изпълнителен лист и глоба по фиш от 2018 г.

С ПНОМ изх. № С180022-022-0062553/31.08.2018 г. е наложен запор на банкова сметка на лицето, находяща се в ТБ О. АД.

С ПНОМ изх. № С200022-022-0039390/25.06.2020 г. е наложен запор върху МПС марка „БМВ“, модел Х5, рег. [рег.номер на МПС], година на производство 2007 г. с балансова стойност 0,00 лв.

На 07.07.2020 г. Н. е депозирал възражение за изтекла погасителна давност с вх. № С200022-000-0303926/07.07.2020г.

С разпореждане изх. № С200022-137-0006111/09.07.2020 г., във връзка с подадено от жалбоподателя възражение за изтекла погасителна давност, е постановен отказ за прекратяване на изпълнителното производство за всички публични задължения, подробно цитирани в разпореждането в общ размер на 11 676,73 лв. Видно от поместената в акта таблица, цитираните задължения са установени с подадени от жалбоподателя декларации – образец б, подробно цитирани по номера в разпореждането, както и са налице задължения, установени с изпълнителен лист № 12678/2009/02.09.2014 г., издаден от СРС и с фиш № М715391/02.01.2018 г., издаден от СДВР. За да постанови този акт, публичният изпълнител е приел, че публичните вземания, предмет на изпълнителното производство, не са погасени по давност, доколкото с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх. № С180022-022-0062553/31.08.2018 г. и ПНОМ изх. № С200022-022-0039390/25.06.2020 г. на основание чл. 172, ал. 1, ДОПК, погасителната давност е спряла.

С жалба вх. № С200022-000-0338863/27.07.2020 г. разпореждане № С200022-137-0006111/09.07.2020 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. е оспорено по административен ред. С решение № ПИ-269/ 04.08.2020 г. директорът на ТД на НАП е оставил жалбата без уважение, като е приел, че е налице основание за спиране на давността по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК – издаване на ПНОМ изх. № С180022-022-0062553/31.08.2018 г. и ПНОМ изх. № С200022-022-0039390/25.06.2020 г. Относно присъединеното задължение за глоба по фиш е посочено, че давността по ЗАНН започва да тече от влизане в сила акта, с който е наложено наказанието, като съгласно чл. 82, ал. 4 от ЗАНН тригодишната погасителна давност не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ е образувано изпълнително дело.

Видно от представена в хода на настоящото съдебно производство справка за задълженията на Г. Д. Н., които подлежат на разпределение от публичен изпълнител, актуална към 21.10.2020 г., последният дължи общо 11 942,40 лв. ведно с лихвите, произтичащи от подадени от жалбоподателя декларации – образец б за периода 2014 – 2020 г. и от задължения, установени с изпълнителен лист № 12678/2009/02.09.2014 г.,

издаден от СРС и с фиш № М715391/02.01.2018 г., издаден от СДВР. В справка е посочено още, че по давност се отписват задължения по ГДД от 2005 г. в общ размер ведно с лихвите от 119,14 лв.

С жалба вх. № 59-00-742/13.08.2020 г. по описа на НАП – С., решението на териториалния директор на ТД на НАП – С. е оспорено по съдебен ред.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от орган, който разполага с материална и териториална компетентност, съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК – директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място]. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до отмяната му.

Страните по делото не спорят по фактите. Спорът е правен, и е свързан с правилното приложение на материалния закон, и по-конкретно - налице ли е погасяване по давност на публичните задължения на жалбоподателя за периода 2014 – 2020 г., включително, установени с подадени от него декларации образец № 6 за ДЗПО, ЗО и ДОО и задълженията, установени с фиш и изпълнителен лист към момента на направеното възражение за изтекла давност от 07.07.2020 г.

Погасителната давност е фактически състав, включващ времеви период на бездействие на носителя на едно субективно материално право, който фактически състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение на задължението. С изтичането на давностните срокове по чл. 171 ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, което остава дължимо, но може да бъде платено единствено доброволно от длъжника /чл. 174 ДОПК/ или да бъде прихванато /чл. 128, ал. 1 ДОПК/. Прекъсването или спирането на погасителната давност може да настъпи при възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, установени в правна норма.

Публичните вземания по смисъла на чл.162, ал.2 ДОПК подлежат на принудително събиране при липсата на доброволно плащане от длъжника, като в тях попадат вземания за данъци, задължителни осигурителни вноски, вземания по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата, както и влезли в сила наказателни постановления. В съответствие с нормата на чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК публични са и задълженията за лихви върху вземанията по т. 1-8 на същия член, ето защо начислените лихви върху публичните вземания са подчинени на същия правен режим както вземанията за данъци, осигурителни вноски и др., в т.ч. и срокът на приложима спрямо тях погасителна давност.

В съответствие с разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Съгласно ал. 2 на същата норма с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите,

когато задължението е отсрочено или разсрочено.

В разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ДОПК са предвидени следните основания за спиране на давността:

1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;
2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;
3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;
4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;
5. с налагането на обезпечителни мерки;
6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

В процесния случай публичните задължения, чието погасяване по давност се претендира, са установени с декларации обр. № 6 за данъчни периоди 2014 г. до 2020 г. включително.

Задълженията за първия по време данъчен период - от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. подлежат на деклариране и внасяне през годината, следваща календарна година, за която се отнасят. Т.е. задълженията на жалбоподателя за 2014 г. са подлежали на деклариране през 2015 г. и на внасяне – до 30.04.2015 г. В съответствие с правилото по 171, ал. 1 ДОПК 5-годишният давностен срок за погасяване на тези задължения на оспорващия е започнал да тече от 01.01.2016 г. и съобразно нормата на чл. 22, ал. 3 ДОПК изтича на 01.01.2021 г.

Междувременно, преди изтичане на давностния срок – на 31.08.2018 г. е издадено ПНОМ изх. № С180022-022-0062553/31.08.2018 г., с което е наложено обезпечение (арг. от чл. 202, ал. 1 ДОПК). Налагането на обезпечение е факт от категорията на юридическите, доколкото с неговото настъпване правната норма (чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК) свързва възникване на определени правни последици – спиране на погасителната давност. В разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК законодателят не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, поради което запорът върху вземания на длъжника, като вид обезпечителна мярка, също осъществява хипотезата на разглежданата правна норма. Следва да бъде отбелязано, че неправилно в оспореното решение се приема, че давността е спряна „с издаване“ на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Давността се спира с налагането на обезпечителните мерки, а моментът на налагането не винаги съвпада с момента на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Моментът на налагането на обезпечителната мярка зависи от нейния вид и е нормативно установен в ДОПК – чл. 202 и сл. В процесния случай като обезпечителна мярка е наложен запор върху вземания на длъжника от [фирма], поради което в съответствие с нормата на чл. 202, ал. 1 ДОПК запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. От доказателствата по делото се установява, че това се е случило на 03.09.2018 г. и от този момент давността е спряла. Към момента на спиране (03.09.2018 г.) не е изтекла 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК, не е изтекла и абсолютната 10-годишна погасителна давност, установена в чл. 171, ал. 2 ДОПК. Поради това правилно жалбата на Н. е била отхвърлена.

След като за най-ранния период (01.01.2014 г. - 31.12.2014 г.) давността не е изтекла, на още по-голямо основание тя не е изтекла и за задълженията за по-късните данъчни

периоди - 2015 г. 2016, 2017, 2018, 2019 и 2020 г.

Аналогични са и изводите на съда относно задълженията на жалбоподателя по фиш № М715391/02.01.2018 г., издаден от СДВР. Три годишната давност по ЗАНН започва да тече от влизане в сила на акта, като съгласно чл. 82, ал. 4 от ЗАНН давността не се прилага, когато е образувано изпълнително производство в двугодишен срок от влизане в сила на акта, с който е наложена глобата. В процесния случай с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх. № С180022-022-0062553/31.08.2018 г. и ПНОМ изх. № С200022-022-0039390/25.06.2020 г. на основание чл. 172, ал. 1, ДОПК, погасителната давност е спряла.

При този изход на делото и въз основа на направеното искане на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. съобразно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет.

Водим от горното и на основание чл.268 ДОПК Административен съд София-град, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Г. Д. Н., с ЕГН [ЕГН], собственик на [фирма], със съдебен адрес [населено място], ж.к. Д. -2 [жилищен адрес] срещу решение № ПИ-269/04.08.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане изх. № С200022-137-0006111/09.07.2020 г. на главен публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Г. Д. Н. с ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП-С. разноски по делото в размер на 500 /петстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: